

REBECCA YARROS

ΣΤΑΧΤΗ. ΟΛΑ. ΤΩΡΑ.

μετάφραση
Νοέλα Ελιασά

διόπτρα

*Στις ζέβρες φίλες μου.
Η δύναμη δεν είναι πάντα μόνο σωματική.*

Το *Σιδερένια Φλόγα* είναι μια περιπέτεια φαντασίας γεμάτη αγωνία στον βάρβαρο και ανταγωνιστικό κόσμο μιας στρατιωτικής σχολής για ιππείς δράκων, η οποία περιλαμβάνει στοιχεία σχετικά με πόλεμο, ψυχολογικά και σωματικά βασανιστήρια, φυλάκιση, έντονη βία, φριχτούς τραυματισμούς, επικίνδυνες καταστάσεις, αιματοχυσία, εγκαύματα, φόνο, θάνατο, θάνατο ζώων, περιγραφική γλώσσα, απώλεια οικογένειας, θλίψη και ερωτικές σκηνές. Αναγνώστες ευαίσθητοι σε αυτά τα θέματα, παρακαλώ προσοχή. Ετοιμαστείτε για την επανάσταση...

Το παρακάτω κείμενο έχει μεταφραστεί πιστά από τη γλώσσα του Ναβάρ στη σύγχρονη γλώσσα από την Τζεσίνια Νίλγουαρτ, Έφορο του Τεταρτημόριου των Γραφών της Στρατιωτικής Σχολής Μπασγκάιαθ. Τα γεγονότα είναι πραγματικά και τα ονόματα έχουν διατηρηθεί προς τιμήν των θαρραλέων πεσόντων. Είθε οι ψυχές τους να παραδοθούν στον Μάλεκ.

ΤΕΤΑΡΤΗ ΠΤΕΡΥΓΑ

Η δομή όλων των πτερύγων είναι ίδια

ΑΡΧΗΓΟΣ
ΠΤΕΡΥΓΑΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΤΕΛΕΧΟΣ,
υποδιοικητής

ΤΜΗΜΑ ΤΟΥ ΟΝΥΧΑ

ΑΡΧΗΓΟΣ
ΤΜΗΜΑΤΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΤΕΛΕΧΟΣ,
Υποδιοικητής

ΠΡΩΤΗ ΔΙΜΟΙΡΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΜΟΙΡΙΑ

ΤΡΙΤΗ ΔΙΜΟΙΡΙΑ

ΔΙΜΟΙΡΙΕΣ = 15-20 ΑΤΟΜΑ

ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΦΛΟΓΑΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ
ΤΜΗΜΑΤΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΤΕΛΕΧΟΣ,
Υποδιοικητής

ΠΡΩΤΗ ΔΙΜΟΙΡΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΜΟΙΡΙΑ

ΤΡΙΤΗ ΔΙΜΟΙΡΙΑ

ΔΙΠΛΟ ΠΕΡΙΓΡΑΜΜΑ = ΑΡΧΗΓΟΣ ΔΙΜΟΙΡΙΑΣ
ΜΟΝΟ ΠΕΡΙΓΡΑΜΜΑ = ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΤΕΛΕΧΟΣ, υποδιοικητής

ΤΜΗΜΑ ΤΗΣ ΟΥΡΑΣ

ΑΡΧΗΓΟΣ
ΤΜΗΜΑΤΟΣ

ΔΙΟΙΚΗΤΙΚΟ ΣΤΕΛΕΧΟΣ,
Υποδιοικητής

ΠΡΩΤΗ ΔΙΜΟΙΡΙΑ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΔΙΜΟΙΡΙΑ

ΤΡΙΤΗ ΔΙΜΟΙΡΙΑ

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Στο παρόν, το 628ο έτος της Ενοποίησης μας,
καταγράφεται ότι η Αρίσια λεηλατήθηκε από τους δράκους
σύμφωνα με τη Συνθήκη λήξης του κινήματος των αποσχιστών.

Όσοι κατάφεραν να φύγουν εγκαίρως επιβίωσαν.
Οι υπόλοιποι παραμένουν θαμμένοι στα ερείπιά της.

ΚΟΙΝΟΠΟΙΗΣΗ 628.85
ΑΠΟΔΟΣΗ ΣΕΡΕΛΑ ΝΙΛΓΟΥΑΡΤ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 1

Η επανάσταση έχει παράξενα... γλυκιά γεύση.

Κοιτάζω τον μεγάλο μου αδελφό που κάθεται απέναντί μου σε ένα παλιό ξύλινο τραπέζι, στην πελώρια, κατάμεστη κουζίνα του οχυρού της Αρίσια, μασουλώντας το μελωμένο μπισκότο που έβαλε στο πιάτο μου. Να πάρει, είναι νόστιμο. Πολύ νόστιμο.

Ίσως φταίει το ότι έχω να φάω τρεις μέρες, από τη στιγμή που ένα όχι-και-τόσο μυθολογικό πλάσμα με μαχαίρωσε στα πλευρά με μια δηλητηριασμένη λεπίδα που κανονικά θα έπρεπε να με είχε σκοτώσει. Θα με είχε σκοτώσει αν δεν ήταν ο Μπρέναν, που δεν σταματάει να χαμογελάει όσο μασουλάω.

Αυτό θα περάσει στην ιστορία ως η πιο σουρεαλιστική εμπειρία της ζωής μου. Ο Μπρέναν είναι ζωντανός. Οι βένιν, τα μοχθηρά πλάσματα που πίστευα πως υπήρχαν μόνο στα παραμύθια, είναι πραγματικοί. Ο Μπρέναν είναι ζωντανός. Η Αρίσια είναι ακόμα όρθια, παρόλο που κήκε μετά την επανάσταση του Τίρεντορ πριν από έξι χρόνια. Ο Μπρέναν είναι ζωντανός. Έχω μια καινούρια ουλή επτά εκατοστών στην κοιλιά μου, αλλά δεν πέθανα. Ο Μπρέναν. Είναι. Ζωντανός.

«Ωραία τα μπισκότα, ε;» ρωτάει παίρνοντας ένα από την πιατέλα ανάμεσα μας. «Μου θυμίζουν λίγο αυτά που έφτιαχνε εκείνη η μαγείρισσα στο Κάλντιρ, θυμάσαι;»

Τον κοιτάζω και μασουλάω.

Είναι ακόμα... ο ίδιος. Κι ωστόσο δείχνει διαφορετικός από αυτό που θυμάμαι. Οι καστανοκόκκινες μπούκλες του είναι κομμένες πολύ κοντές, δεν πέφτουν στο μέτωπό του και οι γωνίες του προσώπου του, τώρα έχει αποκτήσει λεπτές ρυτίδες στις άκρες των ματιών του, δεν είναι πια απαλές. Εκείνο το χαμόγελο όμως; Εκείνα τα μάτια; Είναι αυτός.

Και ο μοναδικός όρος να με βάλει να φάω κάτι πριν με πάει στους δράκους μου; Είναι ακριβώς αυτό που θα περίμενα να κάνει ο Μπρέναν.

Όχι ότι ο Τερν περιμένει ποτέ άδεια, που σημαίνει...

«Κι εγώ πιστεύω ότι πρέπει να φας κάτι». Η βροντερή, αλαζονική φωνή του Τερν γεμίζει το κεφάλι μου.

«Ναι, ναι», του απαντώ ψάχνοντας πάλι νοερά την Αντάρνα καθώς μία από τις μαγεύσεις περνάει βιαστικά από δίπλα μας, χαρίζοντας ένα φευγαλέο χαμόγελο στον Μπρέναν.

Δεν παίρνω απάντηση από την Αντάρνα, αλλά νιώθω τον λαμπερό δεσμό ανάμεσά μας, παρόλο που δεν είναι πια χρυσαφένιος σαν τις φωλίδες της. Δεν μπορώ να έχω μια νοερή εικόνα, αλλά ο εγκέφαλός μου είναι ακόμα λίγο ζαβλακωμένος. Κοιμάται πάλι, πράγμα καθόλου παράξενο, εφόσον χρησιμοποίησε όλη την ενέργειά της για να σταματήσει τον χρόνο. Και μετά από αυτό που έγινε στο Ρεσόν, μάλλον θα κοιμάται για ακόμα μια εβδομάδα.

«Δεν έχεις πει ούτε λέξη, ξέρεις». Ο Μπρέναν γέρνει λοξά το κεφάλι του, όπως έκανε πάντα όταν προσπαθούσε να λύσει ένα πρόβλημα. «Είναι λίγο ανατριχιαστικό».

«Ανατριχιαστικό είναι που με κοιτάς να τρώω», του λέω μόλις καταπίνω. Η φωνή μου είναι ακόμα λίγο βραχνή.

«Και;» Σηκώνει ξεδιάντροπα τους ώμους. Ένα λακκάκι εμφανίζεται στο μάγουλό του όταν χαμογελάει. Είναι το μοναδικό αγορίστικο χαρακτηριστικό που έχει μείνει πάνω του. «Πριν από μερικές μέρες ήμουν σίγουρος πως δεν θα σε ξανάβλεπα να κάνεις, βασικά, τίποτα». Δαγκώνει μια πελώρια μπουκιά. Προφανώς η όρεξή του δεν έχει αλλάξει κι αυτό μου δίνει μια παράξενη παρηγοριά. «Παραμπιπτόντως, παρακαλώ για την επισκευή. Πάρ' το σαν δώρο για τα εικοστά πρώτα γενέθλιά σου».

«Σ' ευχαριστώ». Σωστά. Στα γενέθλιά μου κοιμόμουν όλη μέρα. Και είμαι σίγουρη ότι το γεγονός πως ήμουν σε ένα κρεβάτι λίγο πριν από το κατώφλι του θανάτου ήταν αρκετά τραγικό για όλους σε αυτό το οχυρό, σπίτι ή όπως κι αν το αποκαλούν.

Εκείνη τη στιγμή μπαίνει στην κουζίνα ο ξάδελφος του Ζέιντεν, ο Μπό-ντι. Έχει το χέρι του σε νάρθηκα και οι πυκνές μαύρες μπούκλες του είναι φρεσκοκουρεμένες.

«Αντισυνταγματάρχη Αιζεραϊγκ», λέει ο Μπόντι δίνοντας στον Μπρέ-
ναν μια διπλωμένη επιστολή. «Μόλις ήρθε αυτό από το Μπασγκάιαθ. Ο
ιπτέας θα είναι εδώ μέχρι το βράδυ αν θες να απαντήσεις». Μου χαμογελάει
και σκέφτομαι ξανά πόσο πολύ μοιάζει με τον Ζέιντεν. Γνέφει στον αδελφό
μου, κάνει μεταβολή και φεύγει.

Από το Μπασγκάιαθ; Είναι κι άλλος ιπτέας εδώ; Πόσοι είναι; Πόσο
μεγάλη είναι ακριβώς αυτή η επανάσταση;

Οι ερωτήσεις ξεπηδούν στο κεφάλι μου πιο γρήγορα από τις λέξεις στη
γλώσσα μου. «Μισό λεπτό. Είσαι αντισυνταγματάρχης; Και ποιος είναι ο
Αιζεραϊγκ;» ρωτάω με απορία. Ναι, επειδή *αυτή* είναι η πιο σημαντική
ερώτηση.

«Αναγκάστηκα να αλλάξω το επίθετό μου για προφανείς λόγους». Με
κοιτάζει και ξεδιπλώνει την επιστολή σπάζοντας το μπλε βουλοκέρι. «Και
θα εκπλαγείς πόσο γρήγορα παίρνεις προαγωγή όταν οι ανώτεροί σου
πεθαίνουν ο ένας μετά τον άλλο», λέει και μετά διαβάζει το γράμμα και
το χώνει στην τσέπη του βλαστημώντας. «Πρέπει να πάω στη συνέλευση
της Επιτροπής τώρα, αλλά εσύ φάε τα μπισκότα σου και θα βρεθούμε στον
προθάλαμο σε μισή ώρα για να σε πάω στους δράκους σου». Το λακκάκι,
όλα τα ίχνη του γελαστού μεγάλου αδελφού εξαφανίζονται και τη θέση
του παίρνει ένας άντρας που μετά βίας αναγνωρίζω, ένας αξιωματικός που
βλέπω πρώτη φορά. Ο Μπρέναν θα μπορούσε κάλλιστα να είναι ένας ξένος.

Δίχως να περιμένει απάντηση, σπρώχνει την καρέκλα του πίσω και
φεύγει από την κουζίνα.

Πίνοντας το γάλα μου, κοιτάζω απέναντι τον άδειο χώρο που άφησε
ο αδελφός μου, την καρέκλα που είναι ακόμα τραβηγμένη μακριά από το
τραπέζι, σαν να πρόκειται να επιστρέψει από στιγμή σε στιγμή. Καταπίνω
το υπόλοιπο μπισκότο που έχει κολλήσει στον λαιμό μου και σηκώνω το
πιγούνι μου αποφασισμένη να μην ξανακαθίσω ποτέ να περιμένω τον
αδελφό μου να επιστρέψει.

Σηκώνομαι από το τραπέζι και τρέχω πίσω του στον μακρύ διάδρομο.
Θα πρέπει να βιαζόταν, διότι δεν τον βλέπω πουθενά.

Η παχιά μοκέτα πνίγει τον ήχο των βημάτων μου στον φαρδύ, αψι-
δωτό διάδρομο καθώς φτάνω – *όπα*. Η κυκλική, γυαλιστερή διπλή σκάλα
με τη σκαλιστή κουपाστή υψώνεται τρεις –όχι, τέσσερις– ορόφους από
πάνω μου.

Ήμουν πολύ προσηλωμένη στον αδελφό μου για να το προσέξω νωρί-
τερα, αλλά τώρα κοιτάζω με δέος την αρχιτεκτονική του πελώριου χώρου.
Κάθε πλατύσκαλο είναι λίγο πιο μέσα από το προηγούμενο, με αποτέλε-
σμα η σκάλα να μοιάζει ότι σκαρφαλώνει προς το βουνό, πάνω στο οποίο

είναι χτισμένο αυτό το οχυρό. Το πρωινό φως τρυπώνει από τα δεκάδες παραθυράκια, που αποτελούν τη μοναδική διακόσμηση του πεντάωροφου τοίχου πάνω από τις πελώριες διπλές πόρτες της εισόδου του οχυρού. Φαίνεται πως δημιουργούν ένα σχέδιο, αλλά στέκομαι πολύ κοντά για να το δω ολόκληρο.

Δεν υπάρχει προοπτική, κάτι που μοιάζει πολύ με μεταφορά ολόκληρης της ζωής μου αυτή τη στιγμή.

Δύο φρουροί παρακολουθούν κάθε μου βήμα, αλλά δεν κάνουν καμιά κίνηση να με σταματήσουν όταν περνάω από μπροστά τους. Τουλάχιστον αυτό σημαίνει ότι δεν είμαι αιχμάλωτη.

Συνεχίζω να διασχίζω τον κεντρικό χώρο του σπιτιού και κάποια στιγμή ακούω φωνές από ένα δωμάτιο απέναντι. Μία από τις δύο μεγάλες, περίτεχνες πόρτες είναι λίγο ανοιχτή. Καθώς πλησιάζω, αναγνωρίζω αμέσως τη φωνή του Μπρέναν και το στήθος μου σφίγγεται από τη γνώριμη χροιά.

«Δεν θα πιάσει», αντηχεί η βαθιά φωνή του Μπρέναν. «Επόμενη πρόταση».

Φτάνω στον πελώριο προθάλαμο μη δίνοντας σημασία σε δύο άλλες πτέρυγες που βλέπω αριστερά και δεξιά. Αυτό το μέρος είναι καταπληκτικό. Μισό παλάτι, μισό σπίτι, αλλά ολόκληρο ένα οχυρό. Οι χοντροί πέτρινοι τοίχοι είναι αυτοί που το έσωσαν από την υποτιθέμενη καταστροφή πριν από έξι χρόνια. Απ' όσα έχω διαβάσει, κανένας στρατός δεν έχει καταφέρει να εισβάλει στο κάστρο Ράιερσον ούτε καν κατά τις τρεις πολιορκίες που γνωρίζω.

Η πέτρα δεν καίγεται. Αυτό μου είπε ο Ζέιντεν. Η πόλη –κωμόπολη πια– ανοικοδομείται κρυφά εδώ και χρόνια, ακριβώς κάτω από τη μύτη του στρατηγού Μέλγκρεν. Τα μαγικά σημάδια που έχουν πάνω τους τα παιδιά των επαναστατών που εκτελέστηκαν τα κρύβουν με κάποιον τρόπο από τη χαρακτηριστική μαγεία του Μέλγκρεν όταν είναι σε ομάδες άνω των τριών. Ο στρατηγός δεν μπορεί να δει το αποτέλεσμα καμιάς μάχης στην οποία παίρνουν μέρος, επομένως δεν μπόρεσε να τους «δει» ποτέ να οργανώνονται εδώ για τη μάχη.

Κάποια χαρακτηριστικά του κάστρου Ράιερσον, από τη δικαιολογημένη θέση του σε αυτή τη βουνοπλαγιά μέχρι τα πέτρινα πατώματα και τις ασάλινες διπλές πόρτες στην είσοδο, μου θυμίζουν το Μπασγκάιαθ, τη στρατιωτική σχολή που αποκαλώ σπίτι μου από τότε που η μητέρα μου πήρε μετάθεση εκεί ως στρατηγός. Αλλά αυτές είναι όλες κι όλες οι ομοιότητες. Στους τοίχους εδώ υπάρχουν πραγματικά έργα τέχνης, όχι μόνο προτομές ηρωικών πολεμιστών πάνω σε βάσεις. Και είμαι σίγουρη πως αυτό που κρέμεται στον τοίχο απέναντι από την ανοιχτή πόρτα όπου στέκονται ο Μπόντι και η Ίμοτζεν είναι μια αυθεντική ταπισερί του Πόρομιελ.

Η Τιμοτζεν φέρνει ένα δάχτυλο στα χείλη της και μου κάνει νόημα να πάω ανάμεσα σε εκείνη και στον Μπόντι. Πηγαίνω παρατηρώντας ότι, όσο ανάρρωνα, η Τιμοτζεν έβαψε τα μισοξυρισμένα μαλλιά της σε πιο έντονο ροζ. Φαίνεται να νιώθει πολύ άνετα εδώ. Το ίδιο και ο Μπόντι. Τα μόνα σημάδια ότι πήραν μέρος σε κάποια μάχη είναι ο νάρθηκας γύρω από το σπασμένο χέρι του Μπόντι και μια γάζα στο χέιλος της Τιμοτζεν.

«Κάποιος πρέπει να πει το προφανές», λέει ένας ηλικιωμένος άντρας με κάλυμμα ματιού και γαμπή μύτη από την άλλη άκρη ενός τραπεζιού που καταλαμβάνει όλο το μήκος του ψηλοτάβανου δωματίου. Τούφες από λεπτά γκριζα μαλλιά πλαισιώνουν τις βαθιές ρυτίδες στο ελαφρώς μαυρισμένο, γερασμένο δέρμα του και τα μάγουλά του κρέμονται σαν του μπουλντόγκ. Γέρνει πίσω στην καρέκλα του, ακουμπώντας ένα χοντρό χέρι πάνω στη στρογγυλή κοιλιά του.

Στο τραπέζι θα μπορούσαν εύκολα να καθίσουν τριάντα άτομα, αλλά κάθονται μόνο πέντε στη μια πλευρά, όλοι ντυμένοι με τα μαύρα των υπέων, με ελαφρώς γυρισμένη την πλάτη στην πόρτα, σε μια γωνία όπου θα έπρεπε να στρίψουν τελείως για να μας δουν – πράγμα που δεν κάνουν. Ο Μπρέναν βηματίζει μπροστά από το τραπέζι, αλλά ούτε αυτός εκεί όπου βρίσκεται μπορεί να μας δει εύκολα.

Η καρδιά μου σφίγγεται και συνειδητοποιώ ότι θα μου πάρει αρκετό χρόνο να συνηθίσω να βλέπω τον Μπρέναν ζωντανό. Είναι ακριβώς όπως τον θυμάμαι – αλλά και διαφορετικός. Όμως είναι εδώ – ζει, αναπνέει, αυτή τη στιγμή κοιτάζει βλοσυρά έναν χάρτη της Ηπείρου σε έναν μεγάλο τοίχο. Ο χάρτης είναι ελάχιστα μικρότερος από εκείνον στην αίθουσα της Ενημέρωσης Μάχης στο Μπασγκάιαθ.

Και μπροστά από εκείνο τον χάρτη, ακουμπώντας ένα χέρι σε μια πελώρια πολυθρόνα και κοιτάζοντας αυτούς που κάθονται στο τραπέζι, στέκεται ο Ζέιντεν.

Είναι ωραίος ακόμα και με τους μαύρους κύκλους κάτω από τα μάτια του από την έλλειψη ύπνου. Τα ψηλά ζυγωματικά του, τα σκούρα μάτια, που συνήθως γλυκαίνουν όταν συναντούν τα δικά μου, το σημάδι που τέμνει το φρύδι του και καταλήγει κάτω από το μάτι του, το σπειροειδές σημάδι που καταλήγει στο σαγόνι του και το σμιλεμένο στόμα του που γνωρίζω τόσο καλά όσο το δικό μου τον κάνουν τέλειο εμφανισιακά για μένα. Και μιλάω μόνο για το πρόσωπό του. Το κορμί του; Παραδόξως είναι ακόμα καλύτερο και ο τρόπος που το χρησιμοποιεί όταν με κρατάει στην αγκαλιά του...

Όχι. Κουνάω το κεφάλι μου και διώχνω απότομα τις σκέψεις μου. Ο Ζέιντεν μπορεί να είναι πανέμορφος, δυνατός και τρομακτικά φονικός – κάτι που δεν θα έπρεπε να με ερεθίζει τόσο –, αλλά δεν τον εμπιστεύομαι

ότι θα μου πει την αλήθεια για... βασικά, τα πάντα. Κάτι που με *πληγώνει* αφάνταστα, δεδομένου του πόσο αξιοθρήνητα ερωτευμένη είμαι μαζί του.

«Και ποιο είναι το προφανές που θες να δηλώσεις, ταγματάρχη Φέρις;» ρωτάει ο Ζέιντεν σαν να βαριέται τη ζωή του.

«Είναι μια συνέλευση της Επιτροπής», μου ψιθυρίζει ο Μπόντι. «Απαιτείται απαρτία μόνο των πέντε, εφόσον δεν είναι ποτέ εδώ και οι επτά ταυτόχρονα, και μια απόφαση μπορεί να παρθεί με τέσσερις ψήφους».

Καταχωνιάζω στο μυαλό μου αυτή την πληροφορία. «Επιτρέπεται να ακούμε;»

«Η Επιτροπή είναι ανοιχτή για όποιον θέλει να παρίσταται», απαντάει το ίδιο ψιθυριστά η Τιμοτzen.

«Κι εμείς παριστάμεθα... από τον διάδρομο;» ρωτάω.

«Ναι», απαντάει η Τιμοτzen δίχως άλλη εξήγηση.

«Η μόνη επιλογή είναι να επιστρέψουμε», συνεχίζει ο Γαμφομύτης. «Αν δεν το κάνουμε, ρισκάρουμε όλα όσα χτίζουμε εδώ. Θα έρθουν ομάδες έρευνας και δεν έχουμε αρκετούς ιππείς...»

«Είναι λίγο δύσκολο να στρατολογήσουμε κόσμο όταν προσπαθούμε να περνάμε απαρατήρητοι», λέει μια μικροκαμωμένη γυναίκα με γυαλιστερά, κορακίσια μαλλιά, κοιτάζοντας τόσο βλοσυρά τον ηλικιωμένο στο τραπέζι, που το σκούρο δέρμα στις γωνίες των ματιών της σχηματίζει βαθιές ρυτίδες.

«Ας μην ξεφεύγουμε από το θέμα, Τρίσα», λέει ο Μπρέναν τρίβοντας τη ράχη της μύτης του. Τη μύτη του πατέρα μας. Η ομοιότητά τους είναι εκπληκτική.

«Είναι μάταιο να αυξήσουμε τον αριθμό μας δίχως σιδηρουργείο να τους εξοπλίσει με όπλα». Η φωνή του Γαμφομύτη σκεπάζει όλες τις άλλες. «Ακόμα μας λείπει ένας φωτεινός δακτύλιος, αν δεν το έχετε παρατηρήσει».

«Και πώς πάνε οι διαπραγματεύσεις με τον υποκόμη Τέκαρους γι' αυτό;» ρωτάει ένας μεγαλόσωμος άντρας με ήρεμη, βαθιά φωνή, τραβώντας ελαφρώς την πυκνή ασημένια γενειάδα του με το μαύρο του χέρι.

Υποκόμης Τέκαρους; Δεν υπάρχει τέτοια οικογένεια ευγενών στα αρχεία του Ναβάρ. Η αριστοκρατία μας δεν έχει υποκόμητες.

«Ακόμα προσπαθούμε για μια διπλωματική λύση», απαντάει ο Μπρέναν.

«Δεν υπάρχει λύση. Ο Τέκαρους δεν έχει ξεχάσει πόσο τον πρόσβαλες το περασμένο καλοκαίρι». Μια μεγάλη σε ηλικία γυναίκα, αυταρχική, με ξανθά μαλλιά που φτάνουν μέχρι το τετράγωνο, αλαβάστρινο πιγούνι της, καρφώνει το βλέμμα της στον Μπρέναν.

«Σας είπα, ο υποκόμης δεν επρόκειτο να μας το δώσει ποτέ», απαντάει ο Ζέιντεν. «Αυτός ο τύπος μόνο συλλέγει πράγματα. Δεν πουλάει».

«Λοιπόν, σίγουρα δεν θα μας πουλήσει τώρα», λέει στενεύοντας τα μάτια της. «Ειδικά από τη στιγμή που δεν σκέφτεσαι καν την τελευταία του πρόταση».

«Να πάει να γαμηθεί κι αυτός κι η πρότασή του». Η φωνή του Ζέιντεν είναι ήρεμη, αλλά τα μάτια του έχουν μια ένταση, σαν να προκαλεί τους άλλους στο τραπέζι να διαφωνήσουν. Με ύφος σαν να λέει ότι δεν αξίζουν τον χρόνο του, περνάει μπροστά από την πελώρια πολυθρόνα και κάθετα τεντώνοντας τα μακριά του πόδια και ακουμπώντας τα χέρια του στα βελούδινα μπράτσα – σαν να μην έχει ούτε μια έγνοια στον κόσμο.

Η ησυχία που πέφτει στο δωμάτιο λέει πολλά. Ο Ζέιντεν εμπνέει σεβασμό τόσο στην Επιτροπή αυτής της επανάστασης όσο και στο Μπασγκάιαθ. Δεν αναγνωρίζω κανέναν από τους άλλους ιππείς εκτός από τον Μπρέναν, αλλά, κρίνοντας από τη σιωπή τους, πάω στοίχημα ότι ο Ζέιντεν είναι ο πιο ισχυρός στο δωμάτιο.

«Προς το παρόν», μου θυμίζει ο Τερν με την αλαζονεία που μπορεί να διαθέτει μόνο κάποιος που εκατό χρόνια είναι ένας από τους πιο εκπληκτικούς πολεμιστές δράκους της Ηπείρου. «Πες στους θνητούς να σε φέρουν στην κοιλάδα μόλις τελειώσουν με τα πολιτικά τους».

«Το καλό που μας θέλω να υπάρξει μια λύση. Αν δεν μπορέσουμε να εφοδιάσουμε τα σμήνη μας με όπλα για να πολεμήσουν πραγματικά τον επόμενο χρόνο, θα δυσκολευτούμε πολύ να αποκρούσουμε μια επίθεση των βένιν», λέει ο Ασημογένης. «Όλα αυτά θα έχουν γίνει για το τίποτα».

Το στομάχι μου σφίγγεται. Ένας χρόνος; Είμαστε τόσο κοντά στο να χάσουμε έναν πόλεμο για τον οποίο δεν ήξερα τίποτα πριν από μερικές μέρες;

«Όπως είπα, προσπαθώ για μια διπλωματική λύση για τον φωτεινό δακτύλιο» – η φωνή του Μπρέναν δυναμώνει – «και έχουμε ξεφύγει τόσο πολύ από το θέμα, που δεν είμαι σίγουρος πως βρίσκομαι στην ίδια Επιτροπή».

«Ψηφίζω να πάρουμε τον φωτεινό δακτύλιο του Μπασγκάιαθ», προτείνει η Αυταρχική. «Αν είμαστε τόσο κοντά στο να χάσουμε αυτόν τον πόλεμο, δεν έχουμε άλλη επιλογή».

Ο Ζέιντεν ρίχνει στον Μπρέναν ένα βλέμμα που δεν καταλαβαίνω και παίρνω μια βαθιά ανάσα καθώς συνειδητοποιώ ότι μάλλον ξέρει τον αδελφό μου καλύτερα από μένα.

Και τον οποίο κρατούσε κρυφό από μένα. Απ' όλα τα μυστικά που έκρυβε, αυτό είναι το ένα που δεν μπορώ να χωνέψω.

«Και τι θα είχες κάνει αν σου το είχε πει;» ρωτάει ο Τερν.

«Σταμάτα να βάζεις λογική σε ένα συναισθηματικό ζήτημα». Σταυρώνω

τα χέρια στο στήθος μου. Η καρδιά μου είναι αυτή που δεν αφήνει το μυαλό μου να συγχωρήσει τον Ζέιντεν.

«Το έχουμε συζητήσει αυτό», λέει αυστηρά ο Μπρέναν. «Αν πάρουμε το σιδηρουργείο του Μπασγκάιαθ, το Ναβάρ δεν θα μπορεί να αναπληρώσει τις αποθήκες του στα φυλάκια. Αν καταρρεύσουν εκείνοι οι θάλαμοι, θα πεθάνουν αμέτρητοι πολίτες. Θέλετε να είστε υπεύθυνοι γι' αυτό;»

Σιωπή.

«Τότε συμφωνούμε», λέει ο Γαμψομύτης. «Μέχρι να εξοπλίσουμε τα σμήνη μας, οι δόκιμοι πρέπει να γυρίσουν».

Ω.

«Για μας μιλάνε», ψιθυρίζω. Γι' αυτό κρυβόμαστε.

Ο Μπόντι γνέφει καταφατικά.

«Είσαι ασυνήθιστα σιωπηλή, Σούρι», παρατηρεί ο Μπρέναν κοιτάζοντας την καστανομάλλα με τις φαρδιές πλάτες, το σταρένιο δέρμα και την ασημένια τούφα στα μαλλιά που κάθεται δίπλα του, ζαρώνοντας τη μύτη της σαν αλεπού.

«Εγώ λέω να τους στείλουμε όλους εκτός από δύο». Η απάθεια με την οποία το λέει με κάνει να ανατριχιάσω. Χτυπάει τα κοκαλιάρικα δάχτυλά της στο τραπέζι και το πελώριο σμαραγδένιο δαχτυλίδι που φοράει αιχμαλωτίζει το φως. «Έξι δόκιμοι μπορούν να πουν το ίδιο καλά ψέματα όσο οκτώ».

Οκτώ.

Ο Ζέιντεν, ο Γκάρικ, ο Μπόντι, η Τιμοτzen, τρεις σημαδεμένοι που δεν είχα ποτέ την ευκαιρία να γνωρίσω πριν από τη μάχη και... εγώ.

Ανακατεύομαι. Τα Παιχνίδια Πολέμου. Υποτίθεται πως θα ολοκληρώναμε τον τελευταίο διαγωνισμό του έτους ανάμεσα στις πτέρυγες του Τεταρτημόριου των Ιππέων στο Μπασγκάιαθ, αλλά τελικά πήραμε μέρος σε μια φονική μάχη με έναν εχθρό που μέχρι την περασμένη εβδομάδα πίστευα πως υπήρχε μόνο στους λαϊκούς μύθους. Και τώρα είμαστε... εδώ, σε μια πόλη που υποτίθεται πως δεν υπάρχει.

Αλλά όχι όλοι μας.

Ο λαιμός μου φράζει και ανοιγοκλείνω τα μάτια για να διώξω τα δάκρυα. Η Σολέιγ και ο Λιάμ δεν τα κατάφεραν.

Ο Λιάμ. Ξανθά μαλλιά και γαλανά μάτια περνούν από τη μνήμη μου και νιώθω μια σουβλιά πίσω από τα πλευρά μου. Το βροντερό του γέλιο. Το αβίαστο χαμόγελό του. Η πίστη και η καλοσύνη του. Όλα χάθηκαν. Εκείνος χάθηκε.

Κι αυτό επειδή υποσχέθηκε στον Ζέιντεν να με προστατεύει.

«Κανένας από τους οκτώ δεν είναι αναλώσιμος, Σούρι». Ο Ασημογένης

γέρνει την καρέκλα του προς τα πίσω και κοιτάζει τον χάρτη πίσω από τον Ζέιντεν.

«Τι προτείνεις, Φίλιξ;» ρωτάει η Σούρι. «Να φτιάξουμε τη δική μας στρατιωτική σχολή στον ελεύθερο χρόνο μας; Οι περισσότεροι δεν έχουν ολοκληρώσει την εκπαίδευσή τους. Δεν μας χρησιμεύουν σε τίποτε ακόμα».

«Δεν αποφασίζετε εσείς αν θα επιστρέψουμε», τη διακόπτει ο Ζέιντεν τραβώντας την προσοχή των άλλων. «Θα ακούσουμε τη συμβουλή της Επιτροπής, αλλά θα τη λάβουμε μόνο ως τέτοια – ως *συμβουλή*».

«Δεν μας παίρνει να ρισκάρουμε τη ζωή σου...» διαμαρτύρεται η Σούρι.

«Η ζωή μου αξίζει όσο και των άλλων». Ο Ζέιντεν δείχνει προς το μέρος μας.

Τα μάτια του Μπρέναν συναντούν τα δικά μου και γουρλώνουν.

Όλα τα κεφάλια γυρίζουν προς το μέρος μας και καθώς τα μάτια τους εστιάζουν πάνω μου, μου έρχεται να το βάλω στα πόδια.

Ποια βλέπουν; Την κόρη της Λίλιθ; Ή την αδελφή του Μπρέναν;

Σηκώνω το κεφάλι μου ψηλά διότι είμαι και τα δύο... αλλά δεν νιώθω τίποτε από τα δύο.

«Όχι όλων», λέει η Σούρι κοιτώντας κατευθείαν εμένα. Άουτς. «Πώς την άφησες να ακούσει τη συζήτηση της Επιτροπής;»

«Αν δεν ήθελες να ακούσει, έπρεπε να είχες κλείσει την πόρτα», απαντάει ο Μπόντι μπαίνοντας στο δωμάτιο.

«Δεν μπορούμε να την εμπιστευόμαστε!» Τα μάγουλα της Σούρι έχουν κοκκινίσει από θυμό, αλλά αυτό που φαίνεται στα μάτια της είναι φόβος.

«Ο Ζέιντεν έχει ήδη αναλάβει την ευθύνη γι' αυτή». Η Τιμοτζεν έρχεται κοντά μου. «Όσο βάρβαρο κι αν είναι αυτό».

Το βλέμμα μου γυρίζει στα μάτια του Ζέιντεν. Τι διάολο λέει αυτή;

«Ακόμα δεν καταλαβαίνω τη συγκεκριμένη απόφαση», προσθέτει ο Γαμψομούτης.

«Η απόφαση ήταν απλή. Για μένα αξίζει τα πάντα», λέει ο Ζέιντεν και η ανάσα μου κόβεται βλέποντας την ένταση στα μάτια του. Αν δεν ήξερα, θα πίστευα ότι το εννοεί. «Και δεν μιλάω για τη χαρακτηριστική της μαγεία. Ούτως ή άλλως θα της έλεγα οτιδήποτε συζητούσαμε εδώ, οπότε μια ανοιχτή πόρτα δεν έχει καμία σημασία».

Μια σπίθα ελπίδας ζωντανεύει στο στήθος μου. Ίσως τελικά να έχει τελειώσει με τα μυστικά.

«Είναι η κόρη της στρατηγού Σόρενγκεϊλ», λέει η Αυταρχική με την αγανάκτηση ξεκάθαρη στη φωνή της.

«Κι εγώ είμαι ο γιος της στρατηγού», προσθέτει ο Μπρέναν.

«Εσύ έχεις αποδείξει την πίστη σου αμέτρητες φορές τα τελευταία έξι χρόνια!» φωνάζει η Αυταρχική. «Εκείνη όχι!»

Θυμός καίει τον λαϊμό και το πρόσωπό μου. Μιλάνε για μένα σαν να μην είμαι εδώ.

«Πολέμησε στο πλευρό μας στο Ρεσόν», λέει σφιγμένα ο Μπόντι υψώνοντας τη φωνή του.

«Θα έπρεπε να είναι κάπου κλειδωμένη». Η Σούρι σπρώχνει την καρέκλα της και σηκώνεται από το τραπέζι με πρόσωπο κατακόκκινο. Το βλέμμα της στυλώνεται στο ασημένιο μισό των μαλλιών μου, που είναι πλεγμένο σαν στεφάνι στο κεφάλι μου. «Μπορεί να μας καταστρέψει όλους με αυτά που ξέρει».

«Συμφωνώ», λέει ο Γαμψομούτης κοιτώντας με με μίσος. «Είναι πολύ επικίνδυνη για να κυκλοφορεί ελεύθερη».

Το στομάχι μου γίνεται πέτρα, αλλά κρύβω αυτό που νιώθω όπως έχω δει τον Ζέιντεν να κάνει αμέτρητες φορές και κατεβάζω τα χέρια μου στα στιλέτα που έχω στις θήκες στα πλευρά μου. Το σώμα μου μπορεί να είναι εύθραυστο, οι αρθρώσεις μου αναξιόπιστες, αλλά είμαι άσος στο σημάδι με μαχαίρι. Δεν υπάρχει καμία περίπτωση να τους αφήσω να με φυλακίσουν εδώ.

Κοιτάζω τα μέλη της Επιτροπής προσπαθώντας να καταλάβω ποιος αποτελεί τη μεγαλύτερη απειλή.

Ο Μπρέναν ορθώνει το ανάστημά του. «Παρόλο που ξέρουμε ότι έχει συνδεθεί με τον Τερν, του οποίου ο δεσμός γίνεται πιο ισχυρός με κάθε επόμενο ιππέα και του οποίου ο προηγούμενος δεσμός ήταν ήδη τόσο ισχυρός που ο θάνατος του Ναολίν παραλίγο να τον σκοτώσει; Παρόλο που φοβόμαστε ότι θα πεθάνει αν πεθάνει εκείνη; Ότι εξαιτίας αυτού του δεσμού, η ζωή του Ράιερσον είναι συνδεδεμένη με τη δική της;» Δείχνει τον Ζέιντεν.

Η απογοήτευση αφήνει μια πικρίλα στη γλώσσα μου. Μόνο αυτό είμαι γι' αυτόν; Η αδυναμία του Ζέιντεν;

«Μόνο εγώ είμαι υπεύθυνος για τη Βάιολετ», λέει ο Ζέιντεν με φωνή απειλητικά χαμηλή. «Κι αν εγώ δεν είμαι αρκετός, δεν υπάρχει μόνο ένας, αλλά δύο δράκοι που έχουν ήδη εγγυηθεί για την ακεραιότητά της».

Αρκετά.

«Αυτή στέκεται ακριβώς εδώ», φωνάζω και νιώθω τεράστια ικανοποίηση όταν βλέπω ότι όλοι μένουν με το στόμα ανοιχτό. «Σταματήστε λοιπόν να μιλάτε για μένα και δοκιμάστε να μιλήσετε σε εμένα».

Μια γωνία των χειλιών του Ζέιντεν ανασηκώνεται και η περηφάνια που περνάει φευγαλέα από το πρόσωπό του είναι αδιαμφισβήτητη.

«Τι θέλετε από μένα;» τους ρωτάω μπαίνοντας στο δωμάτιο. «Θέλετε να περπατήσω στο παραπέτο και να αποδείξω το θάρρος μου;

Το έκανα. Θέλετε να προδώσω το βασίλειό μου και να υπερασπιστώ τους πολίτες του Πόρομιελ; Το έκανα. Θέλετε να κρατήσω τα μυστικά του;» Δείχνω με το αριστερό χέρι μου τον Ζέιντεν. «Το έκανα. Κράτησα κάθε μυστικό».

«Εκτός από αυτό που είχε σημασία». Η Σούρι σηκώνει ένα φρύδι. «Όλοι ξέρουμε πώς κατέληξες στο Άθεμπιν».

Τύψεις φράζουν τον λαιμό μου.

«Αυτό δεν ήταν...» αρχίζει να λέει ο Ζέιντεν καθώς σηκώνεται από την πολυθρόνα.

«Έγινε χωρίς δική της υπαιτιότητα». Ο άντρας με το γκρι μούσι –ο Φίλιξ– σηκώνεται και γυρίζει στη Σούρι κρύβοντάς τη από το οπτικό μου πεδίο. «Κανένας πρωτοετής δεν μπορεί να αντισταθεί σε κάποιον που διαβάζει τη μνήμη, ειδικά αν τον θεωρεί φίλο». Γυρίζει σε εμένα. «Αλλά πρέπει να ξέρεις ότι έχεις εχθρούς στο Μπασγκάιαθ τώρα. Αν επιστρέψεις, πρέπει να γνωρίζεις ότι ο Έιτος δεν θα είναι ανάμεσα στους φίλους σου. Θα κάνει τα πάντα για να σε σκοτώσει γι' αυτό που είδες».

«Το ξέρω». Οι λέξεις καίνε τη γλώσσα μου.

Ο Φίλιξ γνέφει.

«Τελειώσαμε εδώ», λέει ο Ζέιντεν στυλώνοντας το βλέμμα του πρώτα στη Σούρι και μετά στον Γαμψομούτη, που δείχνουν ηττημένοι.

«Περιμένω ενημέρωση για τη Ζόλια το πρωί», λέει ο Μπρέναν. «Λύεται η συνεδρίαση της Επιτροπής».

Τα μέλη του συμβουλίου σηκώνονται από τις καρέκλες τους και περνούν μπροστά από μας τους τρεις που κάνουμε στην άκρη. Η Ίμοτζεν και ο Μπόντι μένουν δίπλα μου.

Μετά από λίγο αρχίζει να έρχεται και ο Ζέιντεν, αλλά σταματάει μπροστά μου. «Θα πάμε στην κοιλάδα. Έλα να μας βρεις όταν τελειώσεις».

«Θα έρθω μαζί σου τώρα». Αυτό είναι το τελευταίο μέρος στην Ήπειρο που θα ήθελα να με αφήσουν πίσω.

«Μείνε να μιλήσεις στον αδελφό σου», λέει απαλά. «Ποιος ξέρει πότε θα έχεις άλλη ευκαιρία».

Κοιτάζω πίσω από τον Μπόντι και βλέπω τον Μπρέναν να στέκεται στο κέντρο του δωματίου περιμένοντας εμένα. Ο Μπρέναν, που πάντα έβρισκε χρόνο να μου τυλίγει τα γόνατα όταν ήμουν μικρή. Ο Μπρέναν, που έγραψε το βιβλίο που με βοήθησε να τα βγάλω πέρα στο πρώτο έτος. Ο Μπρέναν... που μου έλειπε έξι χρόνια.

«Πήγαινε», μου λέει ο Ζέιντεν. «Δεν θα φύγουμε χωρίς εσένα και δεν πρόκειται να αφήσουμε την Επιτροπή να μας πει τι θα κάνουμε. Εμείς οι οκτώ θα αποφασίσουμε μαζί τι θα κάνουμε». Μου ρίχνει ένα παρατεταμένο

βλέμμα που κάνει την άπιστη καρδιά μου να σφιχτεί και μετά φεύγει.
Ο Μπόντι και η Ίμοτζεν τον ακολουθούν.

Αφήνοντας εμένα να στραφώ στον αδελφό μου, έχοντας ερωτήσεις έξι
χρόνων να του κάνω.

Το μεγαλύτερο πλεονέκτημα της περιοχής είναι η κοιλάδα πάνω από το κάστρο Ράιερσον, που θερμαίνεται από φυσική θερμική ενέργεια. Διότι εκεί βρίσκονται τα αρχικά εδάφη εκκόλαψης της ράτσας Νταμπμαντίν, από την οποία κατάγονται οι δύο μεγαλύτεροι δράκοι της εποχής μας – ο Κόντα και ο Τερν.

ΟΔΗΓΟΣ ΓΙΑ ΤΙΣ ΡΑΤΣΕΣ ΤΩΝ ΔΡΑΚΩΝ
ΤΟΥ ΣΥΝΤΑΓΜΑΤΑΡΧΗ ΚΕΪΟΡΙ

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 2

Κλείνω την ψηλή πόρτα πίσω μου και περπατάω προς τον Μπρέναν. Αυτή η συνάντηση σίγουρα δεν είναι ανοιχτή για το κοινό.

«Έφαγες αρκετά;» Κάθεται στην άκρη του τραπεζιού, όπως όταν ήμαστε παιδιά. Η κίνηση είναι τόσο... χαρακτηριστική του. Όσο για την ερώτηση, την αγνώω παντελώς.

«Εδώ ήσουν τα τελευταία έξι χρόνια;» Η φωνή μου απειλεί να ραγίσει. Χαίρομαι τόσο πολύ που είναι ζωντανός. Μόνο αυτό θα έπρεπε να μετράει. Αλλά δεν μπορώ να ξεχάσω τα χρόνια που με άφησε να θρηνώ γι' αυτόν.

«Ναι». Οι ώμοι του πέφτουν. «Συγγνώμη που σε άφησα να πιστεύεις ότι ήμουν νεκρός. Ήταν ο μόνος τρόπος».

Ακολουθεί αμήχανη σιωπή. Τι υποτίθεται πως πρέπει να πω σε αυτό; Δεν πειράζει, αλλά πειράζει; Είναι τόσο πολλά αυτά που θέλω να του πω, τόσο πολλά αυτά που θέλω να ρωτήσω, αλλά ξαφνικά τα χρόνια που ήμαστε χώρια μου φαίνονται... καθοριστικά. Κανένας από τους δυο μας δεν είναι ο ίδιος άνθρωπος.

«Δείχνεις διαφορετική». Χαμογελάει, αλλά θλιμμένα. «Όχι με κακό τρόπο. Απλώς... διαφορετική».

«Ήμουν δεκατεσσάρων την τελευταία φορά που με είδες». Κάνω μια γκριμάτσα. «Νομίζω πως το ύψος μου έχει παραμείνει ίδιο. Κάποτε ήλπιζα ότι θα ψήλωνα ξαφνικά, αλλά δυστυχώς, ορίστε».

«Ορίστε». Γνέφει αργά. «Πάντα σε φανταζόμουν με τα χρώματα των γραφών, αλλά σου πάνε τα μαύρα. Θεοί...» Αναστενάζει. «Η ανακούφιση που ένωσα όταν άκουσα ότι τα κατάφερες στην Επιλογή ήταν απερίγραπτη».

«Το ήξερες;» Τα μάτια μου γουρλώνουν. Έχει πηγές στο Μπασγκάιαθ.

«Το ήξερα. Και μετά εμφανίστηκε ο Ράιερσον με εσένα μαχαιρωμένη και ετοιμοθάνατη». Αποστρέφει το βλέμμα και ξεροβήχει. Μετά παίρνει μια βαθιά ανάσα και συνεχίζει. «Χαίρομαι τόσο πολύ που έγινες καλά, που κατάφερες να τα βγάλεις πέρα στο πρώτο έτος». Η ανακούφιση στα μάτια του μετριάζει λίγο τον θυμό μου.

«Βοήθησε η Μίρα». Και λίγα λέω.

«Η πανοπλία;» μαντεύει σωστά. Μιλάει για το καταπληκτικό γιλέκο από φολίδες δράκου που φοράω κάτω από τη δερμάτινη στολή πτήσης.

Γνέφω καταφατικά. «Έβαλε να μου το φτιάξουν. Μου έδωσε και το βιβλίο σου. Αυτό που έγραψες για εκείνη».

«Ελπίζω να ήταν χρήσιμο».

Σκέφτομαι εκείνο το αφελές, προστατευμένο κορίτσι που πέρασε το παραπέτο και όλα όσα έζησε στο πρώτο έτος με αποτέλεσμα να γίνω η γυναίκα που είμαι τώρα. «Ήταν».

Το χαμόγελό του μαραίνεται λίγο και κοιτάζει έξω από το παράθυρο. «Πώς είναι η Μίρα;»

«Μιλώντας εκ πείρας, είμαι σίγουρη πως θα ήταν πολύ καλύτερα αν ήξερε ότι είσαι ζωντανός». Δεν υπάρχει λόγος να μασάμε τα λόγια μας εφόσον έχουμε τόσο λίγο χρόνο.

Μορφάζει. «Μάλλον μου άξιζε αυτό».

Και προφανώς αυτό απαντάει *εκείνη* την ερώτηση. Η Μίρα δεν ξέρεi. Θα έπρεπε όμως.

«Πώς ακριβώς είσαι ζωντανός, Μπρέναν;» Ρίχνω το βάρος μου στο ένα πόδι και σταυρώνω τα χέρια μου. «Πού είναι ο Μαρμπ; Τι κάνεις εδώ; Γιατί δεν ήρθες σπίτι;»

«Ένα ένα». Σηκώνει τα χέρια σαν να βρίσκεται υπό επίθεση και πριν πιάσει την άκρη του τραπεζιού, βλέπω στην παλάμη του ένα σημάδι σε σχήμα ρούνου. «Ο Ναολίν... Ήταν...» Το σαγόني του τινάζεται.

«Ο προηγούμενος ιππέας του Τερν», λέω αργά και ταυτόχρονα αναρωτιέμαι αν ήταν κάτι περισσότερο για τον Μπρέναν. «Σύμφωνα με τον καθηγητή Κέιορι, ήταν ο σίφωνας που πέθανε προσπαθώντας να σώσει εσένα». Η καρδιά μου σκίζεται. «*Λυπάμαι που ο ιππέας σου πέθανε σώζοντας τον αδελφό μου*».

«Δεν θα ξαναμιλήσουμε γι' αυτό». Η φωνή του Τερν είναι αυστηρή.

Ο Μπρέναν χαμογελάει λοξά. «Μου λείπει ο Κέιορι. Είναι καλός

άνθρωπος». Αναστενάζει και σηκώνει το κεφάλι του κοιτώντας με στα μάτια. «Ο Ναολίν τα κατάφερε, αλλά του κόστισε *τα πάντα*. Ξύπνησα στην άκρη ενός γκρεμού, όχι πολύ μακριά από δω. Ο Μαρμπ είχε τραυματιστεί, αλλά ήταν κι αυτός ζωντανός. Και οι άλλοι δράκοι...» Τα κεχριμπαρένια μάτια του συναντούν τα δικά μου. «Υπάρχουν κι άλλοι δράκοι εδώ και μας έσωσαν, μας έκρυψαν στις σπηλιές μέσα στην κοιλάδα και αργότερα με τους πολίτες που γλίτωσαν από τη λεηλασία της πόλης».

Σμίγω τα φρύδια προσπαθώντας να καταλάβω τι λέει. «Πού είναι ο Μαρμπ τώρα;»

«Είναι στην κοιλάδα με τους άλλους εδώ και μέρες. Προσέχει την Αντάρνα με τον Τερν, τη Σγκέιλ και –από τη στιγμή που ξύπνησες– τον Ράιερσον».

«Εκεί ήταν ο Ζέιντεν; Πρόσεχε την Αντάρνα;» Αυτό με κάνει να θυμώνω λιγότερο που με απέφευγε τόσο απροκάλυπτα. «Και γιατί είσαι εδώ, Μπρέναν;»

Σηκώνει τους ώμους σαν η απάντηση να είναι προφανής. «Είμαι εδώ για τον ίδιο λόγο που εσύ πολέμησες στο Ρεσόν. Διότι δεν μπορώ να κάθομαι άπρακτος, ασφαλής πίσω από τους μαγικούς θαλάμους του Ναβάρ, βλέποντας αθώους ανθρώπους να πεθαίνουν στα χέρια σκοτεινών χειριστών επειδή οι ηγέτες μας είναι πολύ εγωιστές για να βοηθήσουν. Αυτός είναι και ο λόγος που δεν ήρθα σπίτι. Δεν μπορούσα να έρθω στο Ναβάρ ξέροντας αυτό που έχουμε κάνει –αυτό που *κάνουμε*– και σίγουρα δεν μπορούσα να κοιτάξω τη μητέρα μας στα μάτια και να την ακούσω να δικαιολογεί τη δειλία μας. Αρνούμαι να ζήσω μες στο ψέμα».

«Αφησες απλώς εμένα και τη Μίρα να ζήσουμε σε αυτό». Μου βγαίνει λίγο πιο άγριο απ' ό,τι ήθελα ή ίσως είμαι πιο θυμωμένη απ' όσο πίστευα.

«Μια επιλογή την οποία μετανιώνω κάθε μέρα από τότε». Οι τύψεις στα μάτια του είναι αρκετές για να πάρω μια βαθιά ανάσα και να ηρεμήσω λίγο. «Νόμιζα πως είχατε τον μπαμπά...»

«Μέχρι που πάψαμε να τον έχουμε». Νιώθω τον λαιμό μου να κλείνει, γι' αυτό γυρίζω και κοιτάζω τον χάρτη πλησιάζοντας για να δω περισσότερες λεπτομέρειες. Αντίθετα με εκείνον στο Μπασγκάιαθ, που αλλάζει καθημερινά εξαιτίας των επιθέσεων των γρυπών στα σύνορα, αυτός δείχνει τις αλήθειες που κρύβει το Ναβάρ. Η επαρχία Μπάρενς –η ξερή, σαν έρημος χερσόνησος στα νοτιοανατολικά, την οποία εγκατέλειψαν όλες οι ράτσες δράκων όταν ο στρατηγός Ντάραμορ κατέστρεψε τη γη στη διάρκεια του Μεγάλου Πολέμου– είναι βαμμένη κόκκινη. Το χρώμα εκτείνεται μέχρι το Μπρέιβικ, πάνω από τον ποταμό Ντανές.

Αυτά που μάλλον είναι καινούρια πεδία μάχης είναι σημειωμένα με

έναν ανησυχητικά μεγάλο αριθμό από κόκκινα και πορτοκαλί σημαϊάκια. Τα κόκκινα όχι μόνο καλύπτουν τα παράκτια ανατολικά σύνορα της επαρχίας Κρόβλαν κατά μήκος του Κόλπου Μάλεκ, αλλά πυκνώνουν πολύ και στις πεδιάδες του βορρά, εξαπλώνονται σαν ασθένεια, μολύνουν ακόμα και περιοχές του Σιγκνίς. Τα πορτοκαλί όμως είναι κυρίως κατά μήκος του ποταμού Στόουνγουοστερ, που καταλήγει στα σύνορα του Ναβάρ.

«Άρα όλοι οι μύθοι είναι αλήθεια. Οι βένιν έρχονται από το Μπάρενς, στραγγίζουν τη μαγεία της γης, περνούν από πόλη σε πόλη».

«Το έχεις δει με τα ίδια σου τα μάτια». Έρχεται δίπλα μου.

«Και οι γουίβερν;»

«Εμείς γνωρίζουμε γι' αυτούς εδώ και μερικούς μήνες, αλλά οι δόκιμοι όχι. Μέχρι τώρα φροντίζαμε να λέμε ελάχιστα στον Ράιερσον και στους άλλους για τη δική τους ασφάλεια, πράγμα που εκ των υστέρων πιστεύω ότι μπορεί να ήταν λάθος. Ξέρουμε ότι έχουν τουλάχιστον δύο ράτσες, μία που παράγει μπλε φωτιά και μια πιο γρήγορη που ξερνάει πράσινη φωτιά».

«Πόσοι είναι;» τον ρωτάω. «Πού τους φτιάχνουν;»

«Πού τους εκκολάπτουν εννοείς;»

«Φτιάχνουν», επαναλαμβάνω. «Δεν θυμάσαι τα παραμύθια που μας διάβαζε ο μπαμπάς; Έλεγαν ότι οι γουίβερν δημιουργούνται από τους βένιν. Διοχετεύουν δύναμη στους γουίβερν. Νομίζω πως γι' αυτό πέθαναν εκείνοι που δεν είχαν ιππείς όταν σκότωσα τους σκοτεινούς χειριστές τους. Έχασαν την πηγή της δύναμής τους».

«Όλα αυτά τα θυμάσαι από τα παραμύθια του μπαμπά;» Με κοιτάζει σαστισμένος.

«Έχω ακόμα το βιβλίο». Ευτυχώς που ο Ζέιντεν έκανε μάγια στο δωμάτιό μου στο Μπασγκάιαθ κι έτσι δεν θα το βρει κανείς όσο είμαστε εδώ. «Μου λες ότι όχι μόνο δεν ξέρεις ότι δημιουργούνται, αλλά κι ότι δεν έχεις ιδέα από πού έρχονται;»

«Βασικά... ναι».

«Πολύ καθησυχαστικό», μουρμουρίζω νιώθοντας το δέρμα μου να μυρμηγκιάζει. Τινάζω τα χέρια μου βηματίζοντας μπροστά από τον μεγάλο χάρτη. Τα πορτοκαλί σημαϊάκια είναι πολύ κοντά στη Ζόλια, τη δεύτερη μεγαλύτερη πόλη του Μπρέιβικ, και στο σημείο όπου βρίσκεται το Κλίφ-σμπειν, η ακαδημία των ιπτάμενων. «Αυτός με την ασημένια γενειάδα είπε ότι έχουμε έναν χρόνο για να το αντιστρέψουμε;»

«Ο Φίλιξ. Είναι ο πιο λογικός της Επιτροπής, αλλά προσωπικά πιστεύω ότι κάνει λάθος». Ο Μπρέναν κουνάει το χέρι του μπροστά στα σύνορα του Μπρέιβικ και του Μπάρενς, κατά μήκος του ποταμού Ντανές. «Όλα τα κόκκινα σημαϊάκια είναι από τα τελευταία χρόνια και τα πορτοκαλί

από τους τελευταίους μήνες. Με τον ρυθμό που εξαπλώνονται, όχι μόνο στον αριθμό των γουίβερν, αλλά στα εδάφη, νομίζω πως κατευθύνονται προς τον ποταμό Στόουνγουοτερ και έχουμε έξι μήνες ή λιγότερο μέχρι να δυναμώσουν αρκετά και να έρθουν στο Ναβάρ. Βέβαια, η Επιτροπή δεν ακούει τίποτα».

Έξι μήνες. Καταπίνω τη χολή που απειλεί να ανέβει στον λαιμό μου. Ο Μπρέναν ήταν ανέκαθεν εξαιρετικός στη στρατηγική, σύμφωνα με τη μητέρα μας. Εμπιστεύομαι την κρίση του. «Φαίνεται πως τα σμήνη κινούνται βορειοδυτικά – προς το Ναβάρ. Το Ρεσόν είναι η εξαίρεση, μαζί με αυτό το σημαϊάκι, όποιο κι αν είναι». Δείχνω αυτό που μοιάζει να βρίσκεται μία ώρα πτήση ανατολικά του Ρεσόν.

Από το μυαλό μου περνάει το αποξηραμένο τοπίο γύρω από το κάποτε καταπράσινο εμπορικό φυλάκιο. Εκείνα τα σημαϊάκια είναι πολύ απομακρυσμένα· είναι δύο πορτοκαλί κηλίδες σε μια κατά τα άλλα ανέγγιχτη περιοχή.

«Πιστεύουμε ότι το σιδερένιο κουτί που βρήκε ο Γκάρικ Τάβις στο Ρεσόν είναι κάποιο δόλωμα, αλλά αναγκαστήκαμε να το καταστρέψουμε πριν προλάβουμε να το εξετάσουμε. Βρήκαμε ένα παρόμοιο στην Τζανά, ήδη κατεστραμμένο». Με κοιτάζει. «Αλλά η τεχνοτροπία είναι από το Ναβάρ».

Παίρνω μια βαθιά ανάσα προσπαθώντας να χωνέψω αυτή την πληροφορία και αναρωτιέμαι τι λόγο θα είχε το Ναβάρ να βάλει δολώματα εκτός από το να τα χρησιμοποιήσει για να μας σκοτώσει στο Ρεσόν. «Πιστεύεις πραγματικά ότι θα έρθουν στο Ναβάρ πριν πάρουν το υπόλοιπο Πόρομιελ;» Γιατί να μην πάρουν πρώτα τους πιο εύκολους στόχους;

«Το πιστεύω. Η επιβίωσή τους εξαρτάται από αυτό όσο εξαρτάται η δική μας από το αν θα τους σταματήσουμε. Η ενέργεια στα εδάφη εκκόλαψης του Μπασγκάιαθ θα μπορούσε να τους θρέψει για δεκαετίες. Κι ωστόσο ο Μέλγκρεν πιστεύει ότι οι θάλαμοι είναι τόσο αλάνθαστοι, που δεν προειδοποιεί τον πληθυσμό. Ή φοβάται ότι αν το πει στον κόσμο, θα συνειδητοποιήσουν ότι δεν είμαστε ακριβώς οι καλοί. Όχι πια. Η επανάσταση του Φεν έδειξε στους ηγέτες ότι είναι πολύ πιο εύκολο να ελέγχεις χαρούμενους πολίτες απ' ό,τι δυσαρεστημένους πολίτες – ή, ακόμα χειρότερα, τρομοκρατημένους πολίτες».

«Κι ωστόσο καταφέρνουν να κρύβουν την αλήθεια», ψιθυρίζω. Κάποια στιγμή στο παρελθόν, μια γενιά του Ναβάρ εξαφάνισε τα ιστορικά βιβλία σβήνοντας την ύπαρξη των βένιν, κι όλα αυτά επειδή δεν θέλουμε να ρισκάρουμε τη δική μας ασφάλεια παρέχοντας το μοναδικό υλικό που μπορεί να σκοτώσει τους σκοτεινούς χειριστές – το ίδιο κράμα μετάλλου που τροφοδοτεί τους πιο μακρινούς θαλάμους μας.

«Ναι, βασικά, ο μπαμπάς πάντα προσπαθούσε να μας το πει». Η φωνή του Μπρέναν μαλακώνει. «Σε έναν κόσμο με ιππείς δράκων, ιπτάμενους γρυπών και σκοτεινούς χειριστές...»

«Αυτοί που κρατούν στα χέρια τους όλη τη δύναμη είναι οι γραφείς». Κάνουν τις δημόσιες ανακοινώσεις. Κρατούν τα αρχεία. Γράφουν την ιστορία μας. «Πιστεύεις ότι το ήξερε ο μπαμπάς;» Η σκέψη ότι έπλαθε ολόκληρη τη ζωή μου γύρω από γεγονότα και γνώσεις, αλλά έκρυβε το πιο σημαντικό απ' όλα, είναι αδιανόητη.

«Θέλω να πιστεύω ότι δεν το ήξερε». Ο Μπρέναν μου χαμογελάει θλιμμένα.

«Θα μαθευτεί καθώς αυτές οι δυνάμεις θα πλησιάζουν στα σύνορα. Δεν μπορούν να κρύβουν για πάντα την αλήθεια. Κάποιος θα δει. Κάποιος πρέπει να δει».

«Ναι. Και η επανάστασή μας θα πρέπει να είναι έτοιμη όταν συμβεί αυτό. Τη στιγμή που θα μαθευτεί το μυστικό δεν θα υπάρχει λόγος οι αρχηγοί να παρακολουθούν τους σηματομεμένους και θα χάσουμε την πρόσβαση στο σιδηρουργείο του Μπασγκάιαθ».

Ορίστε πάλι αυτή η λέξη: *επανάσταση*.

«Πιστεύεις ότι μπορείτε να κερδίσετε».

«Γιατί το λες αυτό;» Γυρίζει σε εμένα.

«Το αποκαλείς επανάσταση, όχι εξέγερση». Σηκώνω το φρύδι μου. «Η γλώσσα του Τίρεντορ δεν είναι το μοναδικό πράγμα που μας έμαθε ο μπαμπάς. Πιστεύεις ότι μπορείτε να κερδίσετε – αντίθετα με τον Φεν Ράιερσον».

«Πρέπει να κερδίσουμε, διαφορετικά είμαστε νεκροί. Όλοι μας. Το Ναβάρ πιστεύει ότι όλοι είναι ασφαλείς πίσω από τους θαλάμους, αλλά τι θα γίνει αν καταρρεύσουν; Αν δεν είναι τόσο ισχυροί όσο πιστεύουν οι αρχηγοί; Ήδη έχουν φτάσει στο όριό τους. Για να μην αναφέρουμε και τον κόσμο που ζει έξω από τους θαλάμους. Σε κάθε περίπτωση, υπερτερούν, Βι. Ποτέ δεν τους έχουμε δει πίσω από έναν αρχηγό όπως στο Ρεσόν και ο Γκάρικ μας είπε ότι ένας ξέφυγε».

«Ο Δάσκαλος». Ανατριχιάζω, τυλίγω τα χέρια μου γύρω μου. «Έτσι τον αποκάλεσε η βένιν που με μαχαίρωσε. Νομίζω πως ήταν δάσκαλός της».

«Διδάσκουν ο ένας τον άλλο; Σαν να έχουν φτιάξει ένα σχολείο για βένιν; Υπέροχα». Κουνάει το κεφάλι του.

«Και δεν είσαι πίσω από τους θαλάμους», λέω. «Όχι εδώ». Η προστατευτική μαγική ασπίδα που δημιουργούν τα εδάφη εκκόλαψης των δράκων στο Βέλ δεν φτάνει στα επίσημα, ορεινά όρια του Ναβάρ και ολόκληρη η νοτιοδυτική ακτή του Τίρεντορ –καθώς και η Αρίσια– είναι εκτεθειμένη.

Ένα γεγονός που ποτέ δεν είχε ιδιαίτερη σημασία τότε που πιστεύαμε ότι οι γρύπες ήταν ο μόνος κίνδυνος εκεί έξω, εφόσον δεν μπορούν να πετούν αρκετά ψηλά για να περνούν τους γκρεμούς.

«Όχι εδώ», συμφωνεί. «Αν και παραδόξως, η Αρίσια έχει ένα αδρανές wardstone. Τουλάχιστον, αυτό πιστεύω πως είναι, ένα μενίρ σκαλισμένο με ρούνους. Ποτέ δεν με άφησαν να πλησιάσω αρκετά σε αυτό του Μπα-σγκάιαθ για να τα συγκρίνω λεπτομερώς».

Σηκώνω τα φρύδια. Ένα δεύτερο wardstone; «Νόμιζα πως μόνο ένα είχε δημιουργηθεί κατά την Ενοποίηση».

«Ναι, κι εγώ νόμιζα ότι οι βένιν ήταν μύθος και ότι οι δράκοι ήταν το μόνο κλειδί για τη φόρτιση των θαλάμων». Σηκώνει τους ώμους. «Αλλά, ούτως ή άλλως, η τέχνη της δημιουργίας νέων θαλάμων είναι μια εξαφανισμένη μαγεία, οπότε στην ουσία είναι ένα υπερεκτιμημένο μενίρ. Όμορφο, όμως».

«Έχετε ένα wardstone», μουρμουρίζω με τις σκέψεις μου να γυρίζουν. Δεν θα χρειάζονταν τόσα όπλα αν είχαν μαγικούς θαλάμους. Αν μπορούσαν να παράγουν τη δική τους προστασία, ίσως μπορούσαν να την επεκτείνουν μέσα στο Πόρομιελ, όπως έχουμε επεκτείνει εμείς τους θαλάμους μας στο μέγιστο. Ίσως θα μπορούσαμε να κρατήσουμε τουλάχιστον μερικούς από τους γείτονές μας ασφαλείς...

«Ένα *άχρηστο* wardstone. Αυτό που χρειαζόμαστε είναι εκείνον τον φωτεινό δακτύλιο που δυναμώνει τη φωτιά των δράκων αρκετά για να λιώνει κράμα, ώστε να φτιάξουμε όπλα ικανά να νικήσουν τους βένιν. Είναι η μόνη μας ευκαιρία».

«Κι αν το wardstone δεν είναι άχρηστο;» Η καρδιά μου χτυπάει δυνατά. Μας είχαν πει ότι υπήρχε μόνο ένα wardstone, τα όριά του εκτεινονταν όσο το δυνατόν περισσότερο. Αν όμως υπάρχει κι άλλο... «Το ότι κανείς δεν ξέρει πώς να δημιουργεί νέους θαλάμους σήμερα δεν σημαίνει ότι η γνώση δεν υπάρχει *κάπου*. Όπως, για παράδειγμα, στα Αρχεία. Αυτό είναι μια πληροφορία που δεν θα είχαμε σβήσει. Θα την είχαμε προστατέψει με κάθε κόστος, για παν ενδεχόμενο».

«Βάιολετ, ό,τι κι αν σκέφτεσαι; Σταμάτα». Τρίβει το πιγούνι του με τον αντίχειρα, μια κίνηση που έκανε πάντα όταν ένιωθε νευρικός. Απίστευτα τα πράγματα που θυμάμαι γι' αυτόν. «Τα Αρχεία είναι εχθρικό έδαφος. Τα όπλα είναι το μοναδικό πράγμα που μπορεί να κερδίσει αυτόν τον πόλεμο».

«Μα δεν έχετε σιδηρουργείο ή αρκετούς ιππείς για να αμυνθείτε αν το Ναβάρ καταλάβει τι σκοπεύετε να κάνετε». Ο πανικός σκαρφalώνει στη ραχοκοκαλιά μου σαν αράχνη. «Και πιστεύεις ότι θα κερδίσετε αυτόν τον πόλεμο με μερικά *στιλέτα*;»

«Μιλάς σαν να είμαστε καταδικασμένοι. Δεν είμαστε». Ένας μυσ τινάζεται στο σαγόνι του.

«Ο πρώτος επαναστάτης αποσχιστής πέθανε σε λιγότερο από έναν χρόνο και μέχρι πριν από μερικές μέρες πίστευα ότι είχες πεθάνει κι εσύ». Δεν καταλαβαίνει. Δεν μπορεί. Δεν έθαψε αυτός αγαπημένο πρόσωπο. «Ήδη είδα τα πράγματά σου να καίγονται μία φορά».

«Βι...» Διστάζει για ένα δευτερόλεπτο, αλλά μετά τυλίγει τα χέρια του γύρω μου και με τραβάει αγκαλιάζοντάς με, με κουνάει απαλά σαν να είμαι πάλι παιδί. «Μάθαμε από τα λάθη του Φεν. Δεν θα επιτεθούμε στο Ναβάρ όπως έκανε εκείνος ούτε θα απαιτήσουμε ανεξαρτησία. Πολεμάμε ακριβώς κάτω από τη μύτη τους και έχουμε ένα σχέδιο. Κάτι σκότωσε τους βένιν πριν από εξακόσια χρόνια στον Μεγάλο Πόλεμο και ψάχνουμε εκείνο το όπλο. Τα στιλέτα που θα φτιάξουμε θα μας βοηθήσουν στη μάχη αρκετό καιρό για να το βρούμε, αρκεί να μπορέσουμε να πάρουμε εκείνο τον φωτεινό δακτύλιο. Μπορεί να μην είμαστε έτοιμοι τώρα, αλλά θα είμαστε μέχρι να το μάθει το Ναβάρ». Ο τόνος του δεν είναι και πολύ πειστικός.

Κάνω ένα βήμα πίσω. «Με τι στρατό; Πόσοι είστε σε αυτή την επανασταση;» Πόσοι θα πεθάνουν αυτή τη φορά;

«Είναι καλύτερα για σένα να μην ξέρεις λεπτομέρειες...» Σφίγγεται και μετά με αγκαλιάζει πάλι. «Κινδυνεύεις ήδη από τα όσα σου έχω πει. Τουλάχιστον μέχρι να καταφέρεις να προστατεύσεις από τον Έιτος».

Το στήθος μου σφίγγεται και βγαίνω από την αγκαλιά του. «Μιλάς σαν τον Ζέιντεν». Δεν μπορώ να διώξω την πικρίδα που αφήνει στη γλώσσα μου ο τόνος της φωνής μου. Απ' ό,τι φαίνεται, το να ερωτεύσεις κάποιον φέρνει την ευτυχία για την οποία μιλούν όλοι οι ποιητές μόνο αν ο άλλος ανταποδίδει την αγάπη σου. Κι αν κρατάει μυστικά που θέτουν σε κίνδυνο όσους και όσα αγαπάς; Ο έρωτας δεν έχει καν την αξιοπρέπεια να πεθάνει. Μεταμορφώνεται απλώς σε απόλυτη δυστυχία. Αυτό ακριβώς είναι αυτός ο πόνος στο στήθος μου: δυστυχία.

Διότι, ουσιαστικά, ο έρωτας είναι ελπίδα. Ελπίδα για το αύριο. Ελπίδα γι' αυτά που μπορεί να φέρει. Ελπίδα ότι κάποιος στον οποίο έχεις εμπιστευτεί τα πάντα θα τα διατηρήσει και θα τα προστατεύσει. Και η ελπίδα; Αυτή σκοτώνεται πιο δύσκολα κι από δράκο.

Νιώθω ένα βουητό κάτω από το δέρμα μου και τα μάγουλά μου αναψοκοκκινίζουν καθώς η δύναμη του Τερν φουσκώνει μέσα μου, σαν να ανταποκρίνεται στα έντονα συναισθήματά μου. Τουλάχιστον ξέρω ότι την έχω ακόμα. Το δηλητήριο της βένιν δεν μου την πήρε μόνιμα. Είμαι ακόμα εγώ.

«Α». Ο Μπρέναν μου ρίχνει ένα βλέμμα που δεν μπορώ να καταλάβω.

«Αναρωτιόμουν γιατί έφυγε κακήν κακώς από δω σαν να έπιασε φωτιά ο κώλος του. Προβλήματα στον παράδεισο;»

Τον αγριοκοιτάζω. «Είναι καλύτερα εσύ να μην ξέρεις λεπτομέρειες γι' αυτό».

Γελάει απαλά. «Ελα, την αδελφή μου ρωτάω, όχι τη δόκιμη Σόρενγκεϊλ».

«Δεν έχεις ούτε πέντε λεπτά που γύρισες στη ζωή μου μετά από έξι χρόνια που έκανες τον πεθαμένο. Συγγνώμη λοιπόν που δεν πρόκειται να σου ανοιχτώ έτσι ξαφνικά για την ερωτική μου ζωή. Κι εσύ; Είσαι παντρεμένος; Έχεις παιδιά; Υπάρχει καμιά που να έχεις φλομώσει στο ψέμα από την αρχή της σχέσης σας;»

Μορφάζει. «Δεν έχω σύντροφο. Δεν έχω παιδιά. Πήρα το μήνυμα». Βάζει τα χέρια στις τσέπες της δερμάτινης στολής του και αναστενάζει. «Κοίτα, δεν ήθελα να γίνω κόπανος. Αλλά δεν πρέπει να ξέρεις λεπτομέρειες μέχρι να μάθεις να κρατάς τις ασπίδες σου και να προστατεύεις από αυτούς που διαβάζουν τη μνήμη...»

Σκέφτομαι τον Ντέιν να με αγγίζει, να βλέπει αυτό, να βλέπει τον Μπρέναν και μορφάζω. «Έχεις δίκιο. Μη μου πεις».

Ο Μπρέναν με κοιτάζει καχύποπτα. «Πολύ εύκολα συμφώνησες».

Κουνάω το κεφάλι μου και πάω προς την πόρτα φωνάζοντας πάνω από τον ώμο μου: «Πρέπει να φύγω πριν γίνω η αιτία να σκοτωθεί κι άλλος». Όσο περισσότερα βλέπω, τόσο πιο επικίνδυνος γίνομαι γι' αυτόν, για όλο αυτό. Και όσο περισσότερο μένουμε εδώ... Θεοί. Γίνομαι επικίνδυνη και για τους άλλους.

«Πρέπει να γυρίσουμε», λέω στον Τερν.

«Το ξέρω».

Ο Μπρέναν σφίγγει το σαγόνι του και τρέχει να με προλάβει. «Δεν νομίζω πως το να γυρίσεις πίσω στο Μπασγκάιαθ είναι το καλύτερο για σένα». Παρ' όλ' αυτά ανοίγει την πόρτα.

«Όχι, αλλά είναι το καλύτερο για σένα».

Nιώθω μεγάλη νευρικήτητα καθώς εγώ και ο Τερν πηγαίνουμε μαζί με τον Μπρέναν και τον πορτοκαλί ντάγκερτεϊλ του, τον Μαρμπ, στη Σγκέιλ – τον πελώριο, σκούρο μπλε ντάγκερτεϊλ του Ζέιντεν, που στέκεται στη σκιά μερικών ακόμα πιο ψηλών δέντρων, σαν να φυλάει κάτι. Την Αντάρνα. Η Σγκέιλ γρυλίζει στον Μπρέναν δείχνοντας τα δόντια της και κάνοντας ένα απειλητικό βήμα προς το μέρος του, τεντώνοντας μια πατούσα με γαμψά νύχια.

«Ει! Είναι ο αδελφός μου», την προειδοποιώ μπαίνοντας ανάμεσά τους.
 «Το ξέρει», μουρμουρίζει ο Μπρέναν. «Απλώς δεν με συμπαθεί. Ποτέ δεν με συμπάθησε».

«Μην το παίρνεις προσωπικά», λέω μπροστά της. «Δεν συμπαθεί κανέναν εκτός από τον Ζέιντεν. Κι εμένα απλώς με ανέχεται, αν και έχει αρχίσει να με συνηθίζει».

«Όπως έναν όγκο», απαντάει μέσω του νοερού δεσμού που συνδέει εμάς τους τέσσερις. Και τότε κουνάει το κεφάλι της και το νιώθω.

Ο δεσμός στην άκρη του μυαλού μου δυναμώνει και νιώθω μια έλξη.
 «Στην πραγματικότητα, ο Ζέιντεν πηγαίνει από δω», λέω στον Μπρέναν.

«Αυτό είναι πολύ παράξενο». Σταυρώνει τα χέρια στο στήθος του και κοιτάζει πίσω μας. «Διαισθάνεστε πάντα ο ένας τον άλλο;»

«Σχεδόν. Έχει να κάνει με τον δεσμό ανάμεσα στη Σγκέιλ και στον Τερν. Θα έλεγα ότι το συνηθίζεις, αλλά δεν». Μπαίνω στη συστάδα των δέντρων και η Σγκέιλ μου κάνει τη χάρη και δεν με αναγκάζει να της πω να κουνηθεί. Κάνει δύο βήματα δεξιά και βρίσκομαι ανάμεσα σε εκείνη και στον Τερν, ακριβώς μπροστά από...

Τι. Στον. Διάολο.

Δεν μπορεί να είναι... Όχι. Αποκλείεται.

«Μείνε ήρεμη. Θα αντιδράσει στον εκνευρισμό σου και θα ξυπνήσει στραβά», με προειδοποιεί ο Τερν.

Κοιτάζω τον κοιμισμένο δράκο –που έχει διπλασιαστεί σε όγκο τις τελευταίες μέρες– και προσπαθώ να χωνέψω αυτό που βλέπω, αυτό που η καρδιά μου ήδη ξέρει χάρη στον δεσμό που έχουμε. «Αυτή είναι...» Κουνάω το κεφάλι μου, η καρδιά μου βροντοχτυπάει.

«Δεν το περίμενα αυτό», λέει σιγανά ο Μπρέναν. «Ο Ράιερσον παρέλειψε μερικές λεπτομέρειες όταν μιλήσαμε σήμερα το πρωί. Πρώτη φορά βλέπω τόσο απότομη ανάπτυξη σε δράκο».

«Οι φολίδες της είναι μαύρες». Ναι, το να το λέω δεν με κάνει να το νιώθω πιο πραγματικό.

«Οι δράκοι έχουν χρυσά φτερά μόνο όταν είναι νεοσσοί». Η φωνή του Τερν είναι παράξενα υπομονετική.

«Απότομη ανάπτυξη», ψιθυρίζω επαναλαμβάνοντας τα λόγια του Μπρέναν και μετά καταλαβαίνω και βγάζω μια πνιχτή κραυγή. «Από τη χρήση ενέργειας. Επισπεύσαμε την ανάπτυξή της. Στο Ρεσόν. Σταμάτησε τον χρόνο για πάρα πολλή ώρα. Την αναγκάσαμε –την ανάγκασα– να μεγαλώσει». Δεν μπορώ να σταματήσω να το λέω.

«Θα συνέβαινε κάποια στιγμή, Ασημένια, αν και με πιο αργό ρυθμό».

«Είναι ενήλικας;» Δεν μπορώ να πάρω τα μάτια μου από πάνω της.

«Όχι. Είναι αυτό που εσείς αποκαλείτε έφηβος. Πρέπει να τη γυρίσουμε στο Βέλ ώστε να πέσει στον Λήθαργο και να ολοκληρωθεί η διαδικασία της ανάπτυξης. Πριν ξυπνήσει, πρέπει να σε προειδοποιήσω ότι πρόκειται για μια πολύ... επικίνδυνη ηλικία».

«Για εκείνη; Κινδυνεύει;» Το βλέμμα μου γυρίζει στον Τερν για μια τρομακτικά παρατεταμένη στιγμή.

«Όχι, μόνο για τους άλλους γύρω της. Υπάρχει λόγος που δεν συνδέονται οι έφηβοι. Δεν έχουν υπομονή με τους θνητούς. Ή τους πρεσβύτερους. Ή τους λογικούς», μουρμουρίζει.

«Αρα, είναι όπως οι άνθρωποι». Μια έφηβη. Καταπληκτικά.

«Μόνο που σε αυτή την περίπτωση έχουν κοφτερά δόντια και, κάποια στιγμή, φωτιά».

Οι φολίδες της είναι τόσο μαύρες, που στο φως του ήλιου που τρυπώνει από τα φύλλα των δέντρων μοιάζουν να ιριδίζονται μοβ. Το χρώμα των φολίδων ενός δράκου είναι κληρονομικό...

«Μισό λεπτό. Δική σου είναι;» ρωτάω τον Τερν. «Μα τους θεούς, ορκίζομαι, αν μου κράτησες κι άλλο μυστικό, θα...»

«Σου είπα και πέρυσσι, δεν είναι δικό μας τέκνο», απαντάει ο Τερν σηκώνοντας το κεφάλι του σαν να θίχτηκε. «Οι μαύροι δράκοι είναι σπάνιοι, αλλά όχι κάτι ανήκουστο».

«Κι εγώ έτυχε να συνδεθώ με δύο από αυτούς;» λέω κοιτώντας τον βλοσυρά.

«Στην ουσία, ήταν χρυσή όταν συνδέθηκες μαζί της. Ούτε εκείνη δεν ήξερε τι χρώμα θα αποκτήσουν οι φολίδες της. Μόνο οι πρεσβύτεροι μπορούν να προβλέψουν το χρώμα ενός νεοσσού. Στην πραγματικότητα, τον τελευταίο χρόνο έχουν εκκολαφθεί δύο ακόμα μαύροι δράκοι, σύμφωνα με τον Κόντα».

«Δεν βοηθάς». Αφήνω τη σταθερή αναπνοή της Αντάρνα να με καθησυχάσει ότι είναι πράγματι καλά. Πελώρια αλλά... καλά. Ακόμα βλέπω τα χαρακτηριστικά της – την πιο στρογγυλεμένη μουσούδα της, τις σπείρες στα καμπυλωτά κερατάκια της, ακόμα και τον τρόπο που μαζεύει τα φτερά της όταν κοιμάται... είναι ακόμη αυτή, απλώς μεγαλύτερη. «Αν υπάρχει μια μόρνιγκσταρτεϊλ πάνω της...»

«Οι ουρές είναι θέμα επιλογής και ανάγκης». Ξεφυσάει αγανακτισμένος. «Τίποτα δεν σας μαθαίνουν πια;»

«Δεν αποκαλύπτετε και πολλά για το είδος σας». Είμαι σίγουρη ότι ο καθηγητής Κέιορι θα τρελαινόταν να μάθει κάτι τέτοιο.

Εκείνος ο σκιερός δεσμός γύρω από το μυαλό μου δυναμώνει.

«Ξύπνησε;» Η βαθιά φωνή του Ζέιντεν κάνει την καρδιά μου να χάσει έναν χτύπο όπως πάντα.

Γυρίζω και τον βλέπω να στέκεται δίπλα στον Μπρέναν, με την Τιμοτzen, τον Γκάρικ, τον Μπόντι και τους άλλους στο ψηλό γρασίδι. Το βλέμμα μου πέφτει στους δόκιμους που δεν γνωρίζω. Δύο άντρες και μία γυναίκα. Είναι πολύ παράξενο που πήγα στον πόλεμο μαζί τους κι ωστόσο τους έχω δει μόνο φευγαλέα στις εγκαταστάσεις. Δεν θα μπορούσα ούτε να μαντέψω τα ονόματά τους. Βέβαια, το Μπασγκάιαθ δεν είναι ένας χώρος που ενθαρρύνει φιλίες εκτός της διμοιρίας σου.

Ούτε σχέσεις, εδώ που τα λέμε.

Θα περάσω κάθε μέρα της ζωής μου προσπαθώντας να κερδίσω ξανά την εμπιστοσύνη σου. Τα λόγια που μου είπε ο Ζέιντεν γεμίζουν τον χώρο ανάμεσά μας καθώς κοιταζόμαστε.

«Πρέπει να γυρίσουμε». Σταυρώνω τα χέρια στο στήθος, προετοιμάζομαι για καβγά. «Ό,τι κι αν λέει η Επιτροπή, αν δεν γυρίσουμε, θα σκοτώσουν κάθε δόκιμο με σημάδι επανάστασης».

Ο Ζέιντεν γνέφει καταφατικά, σαν να έχει ήδη καταλήξει στο ίδιο συμπέρασμα.

«Θα καταλάβουν ό,τι ψέμα τους πεις και θα σε εκτελέσουν, Βάιολετ», λέει ο Μπρέναν. «Σύμφωνα με τις πληροφορίες μας, η στρατηγός Σόρενγκεϊλ ξέρει ήδη ότι αγνοείσαι».

Δεν ήταν στην εξέδρα όταν δόθηκαν οι εντολές για τα Παιχνίδια Πολέμου. Φέτος, επικεφαλής των παιχνιδιών ήταν ο βοηθός της, ο συνταγματάρχης Έιτος.

Δεν ήξερε.

«Η μητέρα μας δεν θα τους αφήσει να με σκοτώσουν».

«Πες το πάλι αυτό», λέει απαλά ο Μπρέναν. Γέρνει το κεφάλι του και μοιάζει τόσο πολύ με τον πατέρα μας που τα χάνω. «Και αυτή τη φορά προσπάθησε να πείσεις τον εαυτό σου ότι το πιστεύεις. Η αφοσίωση της στρατηγού είναι τόσο ξεκάθαρη, που στο κούτελό της θα μπορούσε κάλλιστα να γράφει *Ναι, υπάρχουν βένιν, τώρα γύρνα στην τάξη*».

«Αυτό δεν σημαίνει ότι θα με σκοτώσει. Μπορώ να την κάνω να πιστέψει την ιστορία μας. Θα *θελήσει* να την πιστέψει αν της την πω εγώ».

«Πιστεύεις ότι δεν θα σε σκοτώσει; Σε πέταξε στο Τεταρτημόριο των Ιππέων!»

Εντάξει, έχει ένα δίκιο εδώ. «Ναι, το έκανε, και μάντεψε. Έγινα ιππεύτρια. Μπορεί να είναι πολλά πράγματα, αλλά δεν θα αφήσει τον συνταγματάρχη Έιτος ούτε καν τον Μάρκαμ να με σκοτώσει δίχως αποδείξεις. Δεν την είδες τότε που σε έχασε, Μπρέναν. Ήταν... συντετριμμένη».

Τα χέρια του σφίγγουν σε γροθιές. «Ξέρω τα φριχτά πράγματα που έκανε στο όνομά μου».

«Δεν ήταν εκεί», λέει ένας από τους τύπους που δεν γνωρίζω σηκώνοντας ψηλά τα χέρια του όταν οι υπόλοιποι γυρίζουν και τον κοιτάζουν. Είναι πιο κοντός από τους άλλους, με το σήμα της Τρίτης Διμοιρίας, Τμήμα της Φλόγας στον ώμο του, έχει ανοιχτά καστανά μαλλιά και ροδαλό, στρογγυλό πρόσωπο, που μου θυμίζει τα χερουβείμ που είναι συνήθως σκαλισμένα στα πόδια των αγαλμάτων της Αμάρι.

«Σοβαρά, Σιαράν;» Η δευτεροετής καστανομάλλα φέρνει το χέρι στο κούτελό της, κρύβοντας το ανοιχτόχρωμο δέρμα της από τον ήλιο και αποκαλύπτοντας το σήμα της Πρώτης Διμοιρίας, Τμήμα της Φλόγας στον ώμο της, και μετά τον κοιτάζει σηκώνοντας ένα φρύδι. «Υποστηρίζεις τη στρατηγό Σόρενγκεϊλ;»

«Όχι, Έγια, δεν την υποστηρίζω. Αλλά δεν ήταν εκεί όταν δόθηκαν οι εντολές...» Σταματάει απότομα όταν βλέπει τα φρύδια της Έγια να σμιγνούν απειλητικά. «Και φέτος, επικεφαλής των Παιχνιδιών Πολέμου ήταν ο Έιτος», προσθέτει.

Σιαράν και Έγια. Κοιτάζω δίπλα στον ογκώδη Γκάρικ το αδύνατο αγόρι που ανεβάζει τα γυαλιά του στη μυτερή του μύτη με ένα σκούρο χέρι. «Συγγνώμη, αλλά πώς σε λένε;» Μου φαίνεται λάθος να μην τους ξέρω όλους.

«Μείσεν», απαντάει με ένα γρήγορο χαμόγελο. «Κι αν σε κάνει να νιώσεις καλύτερα» –κοιτάζει τον Μπρέναν– «ούτε κι εγώ νομίζω πως η μαμά σου είχε σχέση με τα Παιχνίδια Πολέμου. Ο Έιτος καυχιόταν ότι τα οργάνωσε ο πατέρας του».

Ο γαμημένος Ντέιν.

«Σ' ευχαριστώ». Γυρίζω στον Μπρέναν. «Θα στοιχημάτιζα τη ζωή μου ότι δεν ήξερε τι μας περίμενε».

«Θα στοιχημάτιζες και τη ζωή όλων μας;» ρωτάει η Έγια, που προφανώς δεν έχει πειστεί, κοιτάζοντας μάταια την Ίμοτζεν για υποστήριξη.

«Εγώ ψηφίζω να πάμε», λέει ο Γκάρικ. «Πρέπει να το ρισκάρουμε. Θα σκοτώσουν τους άλλους αν δεν επιστρέψουμε και δεν μπορούμε να διακόψουμε τη ροή των όπλων από το Μπασγκάιαθ. Ποιος συμφωνεί;»

Ένας ένας σηκώνουν όλοι τα χέρια εκτός από τον Ζέιντεν και τον Μπρέναν.

Το σαγόνι του Ζέιντεν τινάζεται και δύο μικρές γραμμές εμφανίζονται ανάμεσα στα φρύδια του. Ξέρω αυτό το ύφος. Σκέφτεται, σχεδιάζει.

«Με το που θα την αγγίξει ο Έιτος, χάνουμε την Αρίσια κι εσείς χάνετε τη ζωή σας», του λέει ο Μπρέναν.

«Θα την εκπαιδεύσω να τον μπλοκάρει», απαντάει ο Ζέιντεν. «Έχει ήδη τις πιο ισχυρές ασπίδες της χρονιάς της από τότε που έμαθε να μπλοκάρει τον Τερν. Πρέπει απλώς να μάθει να τις κρατάει ψηλά κάθε στιγμή».

Δεν διαφωνώ. Έχει άμεση σύνδεση με το μυαλό μου μέσω του δεσμού. Επομένως, το πιο λογικό είναι να εξασκηθώ με αυτόν.

«Και μέχρι να μάθει να μπλοκάρει κάποιον που διαβάζει τη μνήμη; Πώς θα τον κρατήσεις μακριά της αν δεν είσαι έστω εκεί;» λέει ο Μπρέναν.

«Χτυπώντας τη μεγαλύτερη αδυναμία του – την περηφάνια του». Το στόμα του Ζέιντεν σχηματίζει ένα μοχθηρό χαμόγελο. «Αν είστε όλοι σίγουροι ότι θέλετε να πάμε, θα φύγουμε μόλις ξυπνήσει η Αντάρνα».

«Είμαστε σίγουροι», απαντάει ο Γκάρικ για όλους μας κι εγώ προσπαθώ να καταπιώ τον κόμπο που σχηματίζεται στον λαιμό μου.

Είναι η σωστή απόφαση. Και μπορεί να μας σκοτώσει.

Την προσοχή μου τραβάει ένα θρόισμα πίσω μου και γυρίζω και βλέπω την Αντάρνα να σηκώνεται. Ανοιγοκλείνει αργά τα χρυσαφένια της μάτια κοιτώντας εμένα και κουνάει άτσαλα τις πατούσες με τα καινούρια νύχια. Η ανακούφιση και η χαρά που σχηματίζουν ένα χαμόγελο στα χείλη μου δεν κρατάει πολύ καθώς τη βλέπω να προσπαθεί να σηκωθεί.

Ω... θεοί. Μου θυμίζει νεογέννητο πουλάρι. Τα φτερά και τα πόδια της μοιάζουν δυσανάλογα με το σώμα της και όλα τρέμουν καθώς παλεύει να σταθεί όρθια. Αποκλείεται να καταφέρει να πετάξει τόσο μακριά. Δεν είμαι σίγουρη πως μπορεί να περπατήσει έστω μέχρι την άλλη πλευρά του χωραφιού.

«Γεια», λέω χαμογελώντας της.

«Δεν μπορώ πια να σταματάω τον χρόνο». Τα χρυσαφένια της μάτια με κοιτάζουν εξεταστικά, με έναν τρόπο που μου θυμίζει την Παρουσίαση.

«Το ξέρω». Γνέφω και παρατηρώ τις χάλκινες ανταύγειες στα μάτια της. Πάντα εκεί ήταν;

«Δεν απογοητεύτηκες;»

«Είσαι ζωντανή. Μας κράτησες όλους ζωντανούς. Πώς είναι δυνατόν να απογοητευτώ;» Το στήθος μου σφίγγεται καθώς κοιτάζω τα στρογγυλά της μάτια και επιλέγω πολύ προσεκτικά τα επόμενα λόγια μου. «Από την αρχή ξέραμε ότι αυτό το χάρισμα θα διαρκούσε μόνο όσο ήσουν μικρή, και εσύ, αγαπημένη μου, δεν είσαι πια μικρή». Ένα γρύλισμα βγαίνει από το στήθος της και τα φρύδια μου σηκώνονται ψηλά. «Είσαι... καλά;» Τι στο καλό είπα και κάνει έτσι;

«Εφηβοι», μουρμουρίζει ο Τερν.

«Καλά είμαι», λέει απότομα κοιτάζοντας βλοσυρά τον Τερν. «Θα φύγουμε τώρα». Απλώνει τα φτερά της, αλλά μόνο ένα ανοίγει τελείως και σκοντάφτει από το ανόμοιο βάρος που τη ρίχνει μπροστά.

Οι σκιές του Ζέιντεν πετάγονται από τα δέντρα και τυλίγονται γύρω από το στήθος της για να μη σκάσει κάτω με τα μούτρα.

Ωραία. Υπέροχα.

«Εμ... νομίζω πως πρέπει να κάνουμε μερικές προσαρμογές σε αυτό το χαλινάρι», λέει ο Μπόντι καθώς η Αντάρνα παλεύει να κρατήσει την ισορροπία της. «Αυτό θα πάρει μερικές ώρες».

«Μπορείς να τη γυρίσεις στο Βέλ;» ρωτάω τον Τερν. «Είναι... πελώρια».

«Έχω σκοτώσει πιο ασήμαντους ιππείς για τέτοια προσβολή».

«Μη γίνεσαι υπερβολικός».

«Μπορώ να πετάξω μόνη μου», διαμαρτύρεται η Αντάρνα, βρίσκοντας την ισορροπία της με τη βοήθεια των σκιών του Ζέιντεν.

«Απλώς στην περίπτωση που χρειαστεί», της υπόσχομαι, αλλά με κοιτάζει με τη δυσπιστία που αξίζω.

«Ετοιμάστε γρήγορα το χαλινάρι», λέει ο Ζέιντεν. «Έχω ένα σχέδιο, αλλά θα πρέπει να έχουμε γυρίσει σε σαράντα οκτώ ώρες για να πιάσει και μία μέρα θα τη φάμε στην πτήση».

«Τι θα γίνει σε σαράντα οκτώ ώρες;» ρωτάω.

«Η Αποφοίτηση».